

Ο Άγιος Μάρτυς Πόλλιο

Άγιοι μάρτυρες του Θεού πρεσβεύσατε υπέρ ημών!

Το Κολοσσαίο της Ρώμης είναι γεμάτο ανθρώπους! Χιλιάδες λαού! Περίπου εβδομήντα χιλιάδες άνθρωποι κάθε τάξεως και ηλικίας σ' αυτό το αμφιθέατρο που οι διαστάσεις του είναι 188 X 156 μέτρα και το ύψος του 57 μέτρα.. Εις τις πρώτες θέσεις ο αυτοκράτορας Δέκιος με τους αξιωματούχους...

Και τι θέαμα; Χριστιανοί να βασανίζονται για ν' αρνηθούν τον Χριστό, να καίγονται, να γίνονται τροφή θηρίων, να αποκεφαλίζονται..

Και μονομαχίες έως θανάτου.. Αίματα, σφαγές, θάνατοι, χειροκροτήματα, φωνές..

Τι ένστικτα φωλιάζουν στην ανθρώπινη ψυχή! Τώρα ο ξιφομάχος Μείισερ μονομαχεί με μία τίγρη. Το θηρίο επιτίθεται αλλά ο ξιφομάχος με ένα χτύπημα κάρφωσε το ζώο στην καρδιά.

Η τίγρις σπαράζει, ουρλιάζει και έμεινε νεκρή.. Τα χειροκροτήματα και οι φωνές αντηχούν παντού...ο Δέκιος προσφέρει ένα στεφάνι στον νικητή. Στη συνέχεια οδήγησαν έναν άνδρα να μονομαχήσει με τον Μείισερ.

Όμως όταν πλησίασε τον Μείισερ, πέταξε μακριά το ξίφος και είπε " θανάτωσέ με, θα με γλυτώσεις από τους πόνους ", ο Μείισερ πετά και αυτός το ξίφος του και στρέφεται προς τον Δέκιο λέγοντας "Είμαι Χριστιανός! ανθρώπους δεν σκοτώνω, προτιμώ να πεθάνω "

Χριστιανός;; - φωνάζουν κάποιοι με απορία – πότε έγινε αυτό;

Οι επιτηρητές των αγώνων επεμβαίνουν...ένας απ' αυτούς άρπαξε το ξίφος του Μείισερ και τον χτύπησε στην καρδιά. Ο Μείισερ γονατίζει, σηκώνει τα χέρια του κρίζοντας: "Κύριε Ιησού Χριστέ, δέξου το πνεύμα μου"! έτσι ο ταπεινός ομολογητής άφησε την γη και είναι για πάντα στην Βασιλεία των Ουρανών. Ο αξιωματούχος Μάρκελλος συζητά με τον Λούκουλλο για την αυτοκρατορική διαταγή να συλλάβουν χριστιανούς που κρύβονται στις κατακόμβες.. Τώρα οδηγούν στην αρένα του Κολοσσαίου νεαρές κοπέλες. Τα λιοντάρια πεινασμένα για κάποιες ημέρες, όπως τα άφηναν νηστικά, τα θηρία ορμούν με βρυχηθμούς.. Οι παρθένες ψάλλουν μελωδικά..: " Σ' Αυτόν που μας αγάπησε, σ' Αυτόν που μας καθάρισε από τις αμαρτίες μας, πεθαίνοντας για

εμάς, σ' Αυτόν που μας έκανε πολίτες τ' ουρανού, τον Χριστό, τον Θεάνθρωπο Σωτήρα μας Ιησού. Σ' Αυτόν πρέπει κάθε δόξα και ευχαριστία. ΑΜΗΝ"

Οι ψαλμωδίες σβήνουν μέσα στο αίμα! ..άγριες φωνές λιονταριών, μαρτυρικές υμνολογίες και ζητωκραυγές λαού που διψά για αίματα !!

Την επομένη ημέρα ο Λούκουλλος πηγαίνει στον Μάρκελλο ο οποίος τον ρωτά: " γιατί θανατώνονται οι Χριστιανοί; Θαύμασα τους μάρτυρες και μάλιστα τα νεαρά κορίτσια πως άφοβα ψάλλοντας κατασπαράχθηκαν από θηρία! Θέλω Λούκουλλε να μάθω το μυστικό των χριστιανών"! Ο Λούκουλλος δείχνει ένα έγγραφο όπου ο Δέκιος διορίζει τον Μάρκελλο να συλλάβει χριστιανούς απ' τις κατακόμβες και του εξηγεί πως οι κατακόμβες κάτω από την Ρώμη – οι υπόγειες αυτές κρύπτες – κατ' αρχάς σκάφτηκαν για να προμηθεύονται άμμο για τις οικοδομές – τώρα οι χριστιανοί κρύβονται εκεί, προσεύχονται, θάβουν τους νεκρούς τους..είναι αληθινός λαβύρινθος, χωρίς οδηγό κινδυνεύει κανείς αν μπει να μην βγεί ποτέ.!

Ο Μάρκελλος την άλλη ημέρα άρχισε το καθήκον που του ανέθεσαν. Βάδιζε στην Λεωφόρο Απίας, αναζητούσε χριστιανούς. Είδε έναν άνδρα με φτωχά, λερωμένα ρούχα που τον ακολουθούσε ένα παιδί. Έτρεξε προς αυτούς, ο άνδρας έφυγε τρέχοντας, το παιδί τρομαγμένο κοίταζε τον Μάρκελλο.

"Μην φοβάσαι, δεν θα σου κάνω κακό, πως σε λένε;"

"Με λένε Πόλλιο"

"Που πηγαίνεις";

"Πήγαινα σ' έναν δυστυχημένο άνθρωπο"

"Έλα να προσευχηθούμε στους Θεούς"

"Είμαι Χριστιανός, δεν γίνεται να προσευχηθώ στα είδωλα"

"Θέλω να με οδηγήσεις στις κατακόμβες, δείξε μου μία είσοδο"

Ο Μάρκελλος ακολούθησε τον Πόλλιο που του έδειξε μία πόρτα.

" Προχώρα Πόλλιο, γιατί σταματάς;"

"Προτιμώ Μάρκελλε, τον θάνατο παρά να οδηγήσω εσένα εκεί, βασάνισέ με, φυλάκισέ με "

" Πόλλιο, σου ορκίζομαι ως Ρωμαίος αξιωματικός, μόνο να γνωρίσω τους Χριστιανούς των κατακομβων και κανέναν δεν θα βλάψω"

Ο Μάρκελλος, ακολουθεί τον νέο... σκοτεινοί διάδρομοι, υγρασία, δεξιά και αριστερά τάφοι. Τάφοι χριστιανών μαρτύρων...έφθασαν σε μία αίθουσα. Ένα πλήθος εκατό περίπου ανθρώπων έψαλλαν κάποια ακολουθία. Ο χώρος φωτιζόταν από λαμπάδες, ένας σεβάσμιος ιερευσ στεκόταν εμπρός από μία

τράπεζα και διάβαζε κάτι από Ευαγγέλιο που ήταν γραμμένο σε μεμβράνη και τυλιγμένο σε κύλινδρο.

Όλοι ήταν προσευχόμενοι.. Ο Μάρκελλος συγκινημένος σκέφτηκε πως οι χριστιανοί δεν είναι κακοποιοί και εχθροί...η αμαρτία είναι θάνατος..ο Χριστός είναι η νίκη και η ειρήνη...σήκωσε και αυτός το χέρι του και όπως έκαναν οι άλλοι, έκανε το σταυρό...τελείωσε η σύναξη των πιστών. Κάποιοι χριστιανοί οπισθοχώρησαν καθώς τον είδαν με τη στρατιωτική στολή.

“Μη φοβάσθε, είμαι μόνος, δεν ήρθα για κακό..”

Ο πατήρ Ονώριος, ο σεβάσμιος ιερέας, καλοσώρισε τον Μάρκελλο, ο οποίος είπε:

“ Είμαι Ρωμαίος στρατιωτικός, γεννήθηκα στην Ισπανία, έμαθα να σέβομαι τους θεούς και να υπακούω στους μεγαλύτερους μου. Αμφιβάλλω για τους θεούς, μισούν, φθονούν, πορνεύουν, ενώ εγώ αυτά τα αποφεύγω. Πιστεύω ότι υπάρχει μία ανώτερη θεότητα, δεν γνωρίζω πως πρέπει να ζω για να ευτυχώ στην άλλη ζωή, μετά τον θάνατο. Η θρησκεία μας είναι ένας μύθος. Προχθές στο Κολοσσαίο είδα τον ανίκητο Μείσηρ να θυσιάζει την ζωή του, για να μη βλάψει τον συνάνθρωπό του... Τι μεγαλείο! Είδα και τα νεαρά κορίτσια να παραδίνονται στα δόντια των θηρίων και να ψάλλουν με ειρήνη και χαρά !.. Για πρώτη φορά είδα να νικιέται ο θάνατος και μάλιστα από γέροντες και αδύναμα κορίτσια. Βοηθείστε με να γνωρίσω τον Χριστόν, για τον οποίον ζείτε αλλά και θυσιάζεστε.. Ποιο είναι το μυστικό των Χριστιανών;”

Ο πατήρ Ονώριος απάντησε :

“ Αυτό που εσύ επιθυμείς ώ Μάρκελλε, σε εμάς είναι κτήμα και θησαυρός πολυτιμότητας, που κατοικεί στις ψυχές μας και αξίζει περισσότερο απ’ όλο τον κόσμο. Θέλεις να γνωρίσεις για την αιώνια ζωή; Οι γραφές ομιλούν γι’ αυτήν, ο θάνατος δεν είναι κάτι φοβερό για τον πιστό, αλλά πέρασμα στην αιωνιότητα... ”

Ο πατήρ Ονώριος μιλούσε για την δημιουργία, για την πτώση των πρωτοπλάστων, για τους προφήτας, για την σάρκωση του Θεού Λόγου, για την ζωή του Χριστού, την διδασκαλία Του, τα θαύματα, τα πάθη Του, την Ανάσταση, την Ανάληψή Του, την Πεντηκοστή...για την Εκκλησία και τα Μυστήρια, το Άγιο Βάπτισμα, την εξομολόγηση, την ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, την μετάνοια...τις αρετές...για την αξία της προσευχής.

Ο Μάρκελλος έκλαιγε...και αναφώνησε:

“ Αυτά είναι αιώνιες αλήθειες και όλα τα πιστεύω ”

Ο π. Ονώριος, γονάτισε, ύψωσε τα χέρια του και προσευχόταν και ο Μάρκελλος γονάτισε και άκουγε. Ο π. Ονώριος, του εξήγησε πως οι διδασχές αυτές είναι κατήχηση στην Ορθόδοξη πίστη για να βαπτισθεί.

Έπειτα του έδωσαν χώρο για ν' αναπαυθεί. Αφού ξεκουράστηκε, περιτριγύρισε στους τάφους. Στεκόταν με ευλάβεια και διάβαζε.
"Πριμύτιος, μετά από πολλά μαρτύρια εθανατώθη 38 ετών "
"Παύλος, εθανατώθηκε με μαρτύρια για να ζήσει ευτυχής αιώνια "
"Κώνστας, με θανατηφόρον δηλητήριο και εις την πυρά ετελειώθη"

Σε πολλά επιγράμματα στους τάφους ήταν χαραγμένο το ΙΧΘΥΣ, δηλ. τα αρχικά των λέξεων : Ιησούς Χριστός Θεού Υιός Σωτήρ. Σε άλλα ήταν χαραγμένο το ΑΩ που συμβολίζει την αρχή και το τέλος που είναι ο Χριστός.

Ο Πόλλιο, ξεναγούσε τον Μάρκελλο κρατώντας μία δάδα...είχε γίνει ένας μικρός ιεραπόστολος...ο Μάρκελλος δόξασε τον Θεό λέγοντας:
" Ευλογημένη η ώρα Κύριε, που ήρθα στις κατακόμβες, που γνώρισα τους δούλους Σου.."

Οι ημέρες πέρασαν γρήγορα και απ' τις συνομιλίες του με τους χριστιανούς και κυρίως με τον π. Ονώριο, γνώριζε όλο και περισσότερο τη δύναμη της πίστεως... Το Σάββατο βαπτίστηκε στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος... Έγινε Χριστιανός, την Κυριακή κοινωνήσε τα Άγια Μυστήρια, Σώμα και Αίμα Χριστού... Μετά από μία εβδομάδα επέστρεψε εις τον στρατώνα, πήγε στον διοικητή του, του είπε ότι πήγε στις κατακόμβες αλλά δεν πρόκειται να συλλάβει χριστιανούς...ο διοικητής διέταξε και τον φυλάκισαν...στην φυλακή πήγε ο φίλος του ο Λούκουλλος...ο Μάρκελλος του είπε:

" Το καθήκον στον Θεό είναι ανώτερο από το επάγγελμά του "
" πειθαρχείν δει Θεώ μάλλον ή ανθρώποις "

"Ποια είναι η απόδειξη ότι αναστήθηκε ο Χριστός Μάρκελλε";

"Άκουσε φίλε μου Λούκουλλε, η απόδειξη είναι τα μαρτύρια των χριστιανών...ένας νεκρός δεν εμπνέει ηρωϊσμούς...δεν διαμορφώνει χαρακτήρες, δεν κάνει θαύματα! "

"Μάρκελλε, γνωρίζεις την αγάπη μου για σένα, δεν θέλω να σε θανατώσουν...άφησε αυτά, τις διδασκαλίες των χριστιανών "

"Ω Λούκουλλε, τα αξιώματα και οι τιμές του Θεού, είναι ανώτερα απ' αυτά του βασιλέως και των ανθρώπων...δεν αρνούμαι τον Χριστόν, δεν θυσιάζω στα είδωλα!.."

“Ω Μάρκελλε, καθαιρείσαι απ’ το αξίωμά σου και αύριο θα οδηγηθείς στα βασανιστήρια! Φίλε μου, μπορείς να φύγεις, να δραπετεύσεις, μη θυσιαστείς άδικα! Μη χάνεις καιρό, λυπήσου τον εαυτό σου. ”

“ Λούκουλλε, ποτέ δεν θα ξεχάσω την αγάπη σου, όμως ποτέ δεν μπορώ να ξεχάσω τον θεάνθρωπο Χριστό που πέθανε για μένα. Φεύγω όπως με συμβουλεύεις, ίσως να μη ξανασυναντηθούμε ποτέ.. ”

Αγκαλιάστηκαν και ο Μάρκελλος έφυγε. Δεν θά πηγαινε εις τους φίλους του, τον πόλεμο, τον στρατό, δεν θάπαιρνε μέρος στις γιορτές των ειδώλων...ένας ολόκληρος κόσμος που είχε τόσα ζήσει, τώρα έπαυε να υπάρχει, έγινε νεκρός για αυτόν! Έτρεχε τώρα στο δρόμο του Θεού, που στη γη είχε μαρτύρια και θάνατο, αλλά στην άλλη ζωή είχε αιώνια ευτυχία!

Περπατώντας έφθασε στη λεωφόρο Αππία και κατέβηκε στις κατακόμβες. Ω άγιος τόπος, ψιθύρισε. Οι χριστιανοί άκουγαν με ενδιαφέρον τις περιπέτειες του Μάρκελλου.

Ο Μάρκελλος, βρήκε στον Χριστό, ό,τι δεν μπόρεσε να βρει στη φιλοσοφία και τη θρησκεία των ειδώλων...

Μία ημέρα δύο χριστιανοί θανατώθηκαν στο Κολοσσαίο. Ο Μάρκελλος κι ένας άλλος αδελφός ξεκίνησαν να βρούν τα λείψανά τους και να τα ενταφιάσουν...ο Πόλλιο θα τους ακολουθούσε. Ήταν νύχτα, οι υπηρέτες εκεί τους έδειξαν τα πτώματα που ζητούσαν, τα έβαλαν σε δύο μεγάλους σάκκους...και τότε οι υπηρέτες ζητούσαν χρήματα. Δεν είχαν τίποτα μαζί τους. Ο Μάρκελλος αναγκάστηκε να δώσει την χρυσή πόρπη απ’ τη ζώνη του. Εκείνοι τότε τους άφησαν να φύγουν. Είδαν όμως την επιγραφή της πόρπης, “Λούκουλλος στον Μάρκελλο”. Άρχισαν να τους καταδιώκουν, ο Θεός τους έσωσε και δεν τους συνέλαβαν. Μετά από λίγες ημέρες ο Μάρκελλος ξαναβγήκε απ’ τις κατακόμβες για να αγοράσει τρόφιμα. Έμαθε και το νέο πως ο Λούκουλλος είχε διορισθεί διώκτης των χριστιανών. Επιστρέφοντας στις κατακόμβες έμαθε κι άλλο δυσάρεστο, είχαν συλλάβει τον Πόλλιο και τον είχαν στην φυλακή.

Βράδυ στο γραφείο της φυλακής ο Λούκουλλος με το λυχνάρι κάτι σημειώνει...χτυπά η πόρτα και βλέπει τον Μάρκελλο...αγκαλιάστηκαν αυθόρμητα!

“Ω Μάρκελλε, έλα πάλι μαζί μας, θα μας οδηγήσεις στην δόξα και τις νίκες όπως πρώτα ”.

“Λούκουλε, μην επιμένεις...ήρθα να σου ζητήσω μία χάρη, έχεις φυλακισμένο ένα παιδί, τον Πόλλιο, σε παρακαλώ άφησέ τον, δεν είναι σπουδαίος κρατούμενος.”

“Ω Μάρκελλε, δεν γίνομαι προδότης στον όρκο μου, ζήτησέ μου ότι άλλο θέλεις εκτός απ’ αυτό, όχι!”

“Η ανταλλαγή είναι νόμιμη ;”

“Ναι”

“Θα κρατήσεις έναν άλλον στην θέση του που έχει μεγαλύτερη αξία”

“ Ποιος είναι αυτός Μάρκελλε”

“Εγώ είμαι Λούκουλλε”

“Εσύ; Θα αστειεύεσαι!!”

“Σοβαρολογώ Λούκουλλε, δέξου να θανατωθώ εγώ αντί για αυτό το παιδί...”
Ο Λούκουλλος βηματίζει με αμηχανία.

“Ω Μάρκελλε! Αρνούμαι την πρότασή σου...” χαιρετήθηκαν και ο Μάρκελλος επέστρεψε στις κατακόμβες... Η μητέρα του Πόλλιου, η Καικίλια, στενοχωρημένη, κατάκοιτη, εκείνη την νύχτα λέγοντας τα τελευταία της λόγια:
“ Ελθέ, Κύριε Ιησού”, εκοιμήθη ειρηνικά για να ζει αιώνια στην χαρά του Ουρανού.

Η ημέρα της δίκης του Πόλλιου έφτασε, οι δικαστές στις θέσεις τους.

“Πως ονομάζεσαι;”

“Μάρκος Σερβίλλιος Πόλλιο”

“Πόσων ετών είσαι”

“Δεκατριών”

“Έγινες χριστιανός και είσαι κατά του Καίσαρος και των Θεών;

“Δεν είμαι ένοχος για κανένα έγκλημα”, είπε ο Πόλλιο”, το ότι είμαι χριστιανός δεν βλάπτει κανέναν, οι νόμοι που λέτε πως απαγορεύουν να είναι κανείς χριστιανός, έγιναν αφού γίναμε εμείς χριστιανοί”

“ Αρνήσου τον αχρείο Ιουδαίο που τον πιστεύεις για Θεό! ”

“ Αδύνατον, δεν τον αρνούμαι ”

“ Ανόητε σε λυπόμαστε, δεν υπολογίζεις τα βασανιστήρια!!”

“ Ελπίζω πως ο Κύριό μου θα με ενισχύσει να τα υπομείνω, δεν φοβούμαι τον θάνατο, όσο σκληρός κι αν είναι..”

Έδωσαν στον Πόλλιο το κύπελλο να το προσφέρει θυσία στους θεούς. Ο Πόλλιο δεν δέχθηκε υπογράφοντας έτσι την καταδίκη του. Αμέσως τον φυλάκισαν. Την επομένη ημέρα τον έφεραν στο Κολοσσαίο...άφησαν κάτι αυτού μία πεινασμένη τίγρη. Ο Πόλλιο ήρεμος με σταυρωμένα τα χέρια του, προσευχόταν...το παράδοξο...το θηρίο δεν φαινόταν να έχει διάθεση να επιτεθεί...Μία φωνή ακούστηκε...:“μέχρι τότε Κύριε, Άγιε και Αληθινέ δεν θα

κρίνεις και δεν θα εκδικήσεις το αίμα μας;. Ήταν η φωνή του Χριστιανού Σίνα που τον είχαν καταδικάσει στα θηρία...το θηρίο τον άρπαξε και τον κατέφαγε. Ο Πόλλιο φώναξε: "Μητέρα έρχομαι, Κύριε Ιησού Χριστέ δέξε το πνεύμα μου". Το θηρίο ώρμησε. Δεν διέκρινε κανείς παρά σύνεφα σκόνης και η γη να βάφεται στο αίμα... Ο Μάρκελλος που ήταν και αυτός στο αμφιθέατρο φώναξε : "Δόξα τω Θεώ τω χαρίσαντι την νίκην δια του Χριστού! " Οι ειδωλολάτρες ώρμησαν κατ' επάνω του. Ο Λούκουλλος έτρεξε και απομάκρυνε τους εξαγριωμένους Ρωμαίους.
" Μάρκελλε, φύγε, τρέξε.."
" Όχι Λούκουλλε, δεν θέλω η φιλία μας να γίνει αιτία να σ' επιτιμήσουν οι ανώτεροί σου, όταν μάθουν πως έφυγα μέσα απ' τα χέρια σου."

Έτσι ο Μάρκελλος, οδηγήθηκε στην φυλακή. Ο Λούκουλλος την νύχτα πήγε στον φίλο του, του πρότεινε να κάνει δήθεν πως ακολουθεί την επίσημη θρησκεία των θεών και κρυφά να λατρεύει τον Χριστό.
" Αυτό δεν γίνεται Λούκουλλε, υποκριτής δεν γίνομαι, ο χριστιανός πεθαίνει για την αλήθεια που γνώρισε. Ο Τριαδικός Θεός δεν λατρεύεται έτσι Λούκουλλε! Οι πιστοί πρέπει να ομολογούν δημόσια την πίστη τους. Αγαπώ ΕΚΕΙΝΟΝ που μ' αγάπησε πρώτος".

Την επομένη ημέρα δίκασαν τον Μάρκελλο.
" Δικάζεσαι και θα θανατωθείς διότι είσαι χριστιανός "
" Η καταδίκη θα μου χαρίσει την σωτηρία, θα με οδηγήσει στον Σωτήρα μου! "

Το απόγευμα στο μέσον του Κολοσσαίου...έδεσαν τον Μάρκελλο σ' έναν πάσσαλο. Ξύλα και άλλα καύσιμα υλικά συγκέντρωσαν οι στρατιώτες...σε λίγο η φωτιά και οι καπνοί έκρυσαν τον μάρτυρα απ' τους θεατές. Δοξάζοντας τον Θεό, η ψυχή του ανέβηκε στον Ουρανό. Ανάμεσα στους θεατές που είδαν το μαρτύριό του, ήταν και ο Λούκουλλος. Το Κολοσσαίο άδειασε, στις κερκίδες έμεινε μόνος ο Λούκουλλος, φώναξε τον φρουρό ν' ανοίξει για να κατέβη στην παλαιίστρα.

" Κύριε απαγορεύεται "
" Είμαι ο Λούκουλλος ο αξιωματικός "
Ο φύλακας άνοιξε, του ζήτησε να φέρει και ένα σταχτοδοχείο. Ο φύλακας τόφερε...ο Λούκουλλος μάζεψε κάποια κόκκαλα που είχαν απομείνει και την στάχτη απ' τον άγιο μάρτυρα. Στην είσοδο του Κολοσσαίου συνάντησε τον π. Ονώριο ο οποίος του είπε:
" Κάποιος αγαπητός φίλος μου θανατώθηκε εδώ σήμερα, ήρθα να δω, αν μπορώ να πάρω την στάχτη "

“Σεβάσμιε γέροντα, να ευχαριστείς τον Θεό, γιατί αν ήταν άλλος θα σε φυλάκιζε αμέσως γιατί είσαι επικηρυγμένος. Ο Μάρκελλος ήταν αγαπημένος μου φίλος και πήρα την τέφρα να την βάλω στον οικογενειακό τάφο μας, είμαι ο Λούκουλλος.”

“Λούκουλε, είπε ο π. Ονώριος, πρέπει να τον ενταφιάσουμε στις κατακόμβες. Εκεί έχει θέση”.

Ο Λούκουλος έδωσε το τεφροδοχείο λέγοντας: “ανήκει σ’ εσάς και όχι σε μένα, αφού μας χωρίζει η πίστη! . Παρακαλώ θέλω να παραβρεθώ στην ταφή του φίλου μου, δεν θα έρθω ως εχθρός, αλλά σαν φίλος του νεκρού σας..”

“ Ευχαριστώ, να έλθεις” είπε ο π. Ονώριος

Την άλλη ημέρα, έστειλε ο π. Ονώριος, έναν πιστό και ωδήγησε απ’ τις φυλακές στις κατακόμβες τον Λούκουλλο. Έφθασαν... πλήθος πιστών εκήδευσε στο παρεκκλήσι τον Μάρκελλο. Στο μέσον του ναού σ’ ένα τραπεζάκι ήταν η πολύτιμη σταχτοθήκη. Ο Λούκουλος έβλεπε σ’ όλους κατάνυξη που ξεπερνούσε τις ειδωλολατρικές κηδείες. Τώρα κατανοούσε πόσο δίκαιο είχε ο Μάρκελλος που έγινε χριστιανός κι’ έκλαιγε. Τοποθέτησε ο ίδιος την πλάκα πάνω στον τάφο που έγραφε: “Μάρκελλος, αξιωματικός, ετελειώθη εις την πυρά”. Ο διπλανός τάφος έγραφε “Μάρκος Πόλλιο μάρτυς, ετών 13 ερρίφθη εις τα θηρία”.

Ο Λούκουλλος επέστρεψε στον στρατώνα του. Ένοιωθε όλο και περισσότερο συμπάθεια για τους χριστιανούς. Υποσχέθηκε στον π. Ονώριο ότι ποτέ πια δεν θα κατεδίωκε χριστιανούς.

Ένα χρόνο αργότερα ο Δέκιος εκθρονίστηκε, οι διωγμοί σταμάτησαν, ο Λούκουλλος επισκεπτόταν συχνά τον π. Ονώριο. Ώσπου μία ημέρα έδωσε ο Λούκουλλος χώρο στο ανάκτορό του, να μείνει για πάντα εκεί ο π. Ονώριος. Σύντομα εκοιμήθη εν ειρήνη ο σεβάσμιος πρεσβύτερος Ονώριος. Ο Λούκουλλος κι αυτός άρχισε να γερνά. Βαπτίστηκε χριστιανός κι έχησε το υπόλοιπο της ζωής του με μετάνοια, προσευχή, ταπείνωση, μυστηριακή ζωή κι ελεημοσύνες.

Η ειρήνη εβασίλευσε, ο Σταυρός παντού! Όπου υπήρχαν τάφοι μαρτύρων, έγιναν προσκυνήματα. Τα ονόματα ενδόξων Ρωμαίων ελησμονήθηκαν. Οι μάρτυρες, όπως γράφει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στην αποκάλυψη.. “ήλθον από μεγάλη θλίψη κι έπλυναν κι ελεύκαναν τις στολές τους με το αίμα, δια τούτο ενώπιον του Θεού χαίρονται πάντοτε”.

*“Θαυμαστός ο Θεός, εν τοις Αγίοις Αυτού” “Άγιοι μάρτυρες,9 πρεσβεύσατε
τω Θεώ υπέρ ημών”!!!
(Η περίληψις του βιβλίου,
δια χειρός Γερ. Αλυπίου,
Καψάλα Αγ. Ορους
17/1/2020)*